

Madame Bovary

ISKARIOT

Meneer Bovary

Wilfried Eetezonne
Gezien op 18 januari 2026
Fakkeltheater, Antwerpen

Daar is ze weer. Al drie opeenvolgende seizoenen er prijkt een bewerking van Madame Bovary op de podiumagenda. Dit keer in de vorm van een nieuwe, intelligente musical die een mooie toekomst verdient.

21 JANUARI 2026

Het blijft een onthutsend beeld in de roman uit 1865 van Gustave Flaubert. De manier waarop Emma Bovary haast dierlijk gulzig het rattengif naar binnen hapt. Achtervolgd door waanideeën, schuldgevoelens en schuldeisers ziet ze enkel nog een uitweg in de dood. De manier waarop past haar: groots en romantesk, als een statement. Haar huwelijk en maatschappelijk leven zonder zuurstof ontvluchtte ze in het najagen van luxe, prestige en minnaars. Haar goeiige man, dokter Charles Bovary, zal haar verlangens en affaires leren kennen in de brieven die ze achterlaat.

Bij het begin van deze musical van Sam Verhoeven en Allard Blom zitten we meteen in de kolkende akkoorden van haar doodstrijd en meteen horen we in dit openingsnummer ook de vloeiende, soepele liedteksten van Allard Blom die het naturalisme van Flaubert benaderen. Ze zingt dat mensen “zullen speculeren dat ze weer wil “provoceren” maar tot het einde houdt ze de “regie, want ik was Emma Bovary.” Zo begint haar verhaal.

Grenzen besnuffelen

Oh nee, alwéér, een flashback musical! Wacht. In het ingenieuze script van deze musical heeft tijd geen rol. Continu wordt er gegoocheld met verteltechnieken. Soms wordt het verhaal van Emma lineair verteld, dan weer in flashback terwijl op de achtergrond de toekomst in de vorm van een volgende minnaar zich al aanbiedt. Ook in de muziek wordt de tijd doorbroken want Stef Caers - *aka* Gustaph - injecteert de partituur met pompende technobeats - zo wordt een bal in een kasteel een extatische trip - of een verontrustende soundscape in de momenten waarin Emma de stemmen in haar hoofd niet meer onder controle heeft. Dat horen we niet vaak in musicals. Hier worden grenzen besnuffeld en dat is altijd prettig.

Die mix van verteltechnieken en stijlen lijkt misschien chaotisch maar regisseur Jaak Lema houdt dit scherpzinnige scenario helder en coherent. Hij besprenkelt

zijn regie bovendien met kleine vondsten: er is een fijne interactie tussen de acteurs en de muzikanten op het podium - de pianist moet het bijvoorbeeld even stellen zonder kruk omdat Emma haar huis inricht of, de violen knarsen pijnlijk bij een operatiescène. Dat alles zorgt ervoor dat je als publiek op het puntje van je stoel blijft bij deze ietwat lange - er mag wat getrimd worden in het eerste deel - maar doordachte constructie vol verrassingen. Hij plaatst die actie in een abstract decor dat de contouren van een huis kan voorstellen.

De partituur van Sam Verhoeven is soms cabaratesk, dan weer schwärmende hoogromantiek.

Er is ook veel muziek met weinig reprises waardoor ook hier het publiek bij de les moet blijven. De partituur van Sam Verhoeven is soms cabaratesk, dan weer schwärmende hoogromantiek. De ietwat saaie en onromantische Charles Bovary krijgt de meest romantische melodieën die de gevoelens die hij niet kan uitdrukken verklanken. Emma Bovary's songs zitten in een hoog, bijna schurend register want zij staat psychologisch op scherp. Voor het echtpaar is er weinig ruimte voor humor. Die songs zijn voor de nevenpersonages zoals de koetsier die alle straten van Rouen opsomt of de inhalige verkoper Heureux die als een verleidelijke charlatan voor de financiële ondergang van de Bovary's zal zorgen. Het is een partituur die getuigt van een degelijke muzikale dramaturgie hoewel er nauwelijks melodieën inzitten die je op weg naar huis zal fluiten. Of dat erg is, hangt af van hoe je je musicals geserveerd wil hebben. Niet alle musicals zijn Mamma Mia!

Thomas Vanhauwaert arrangeerde de partituur voor twee violen, altviool, cello, contrabas en piano. Dat kamerensemble zou een mooie melancholie kunnen geven aan het geheel, maar helaas denkt het Fakkeltheater dat het een sportpaleis is. Door een te luid geluidsontwerp gaat veel subtiliteit die in de partituur ongetwijfeld aanwezig is hopeloos verloren.

Zonder oordeel

Subtiliteit zit wel in de vertolkingen. Sandrine brengt de rol van Emma Bovary met verve en het is wellicht een voorlopig hoogtepunt in haar carrière. Nooit glijdt ze uit in pathetiek. Haar Bovary is zelfs in haar waanideeën berekend en genadeloos. Het hoge register van haar songs moet geen eenvoudige klus zijn voor haar stem maar ze houdt zich vocaal voortreffelijk staande. Michiel De Meyer vertolkt haar minnaars en de kleurrijke dorpsfiguren prima zonder in te grote karikaturen te vallen. Maar het is Thomas Cammaerts die als Charles Bovary de mooiste vertolking levert. Met veel nuance, kleur, een genereuze speltechniek en een mooie heldere lichte bariton neemt hij je mee in de innerlijke verwoesting van een man die niet kan communiceren met zijn echtgenote. Het is een plezier om hem op hoog niveau te zien spelen, niet enkel in zijn rol als Charles maar ook als Heureux of de koetsier. De titel van deze productie zou Meneer Bovary kunnen zijn.

Deze lezing van het Bovary-verhaal oordeelt niet over al die personages. Emma wordt niet verdedigd als een proto-feministische heldin, noch worden de mannen rond haar die haar ongetwijfeld mee ontwrichten veroordeeld. Er wordt gezocht naar de psychologie van het titelpersonage. "Weet je wel wat liefde is," werpt haar minnaar Leon haar voor de voeten. Het is een belangrijke ingang in de drijfveren van Emma Bovary. Of Leon het weet is ook maar de vraag.

Vergelijken met de andere recente en eveneens boeiende bewerkingen van de roman die Michael De Cock maakte bij de KVS en De Munt is moeilijk, want andere genres, maar misschien is door deze benadering deze bewerking wel de

meest complete Bovary adaptatie tot nu toe. Deze Madame Bovary mag zeker nog eens op de affiche.